



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1622/2023
14.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Оператор дистрибутивног система „ЕПС Дистрибуција“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Милутин Радојчић, адвокат у ..., против туженог Привредно друштво „СРПСКА ТРПЕЗА“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Александар Ивковић, адвокат у ..., ради неоснованог обogaћења, вредност предмета спора 1.125.337,94 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3903/22 од 12.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 14.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3903/22 од 12.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 11118/21 од 15.03.2022. године, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да тужени исплати тужиоцу износ од 1.125.337,94 динара са затезном каматом почев од 04.01.2019. године до исплате и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 170.306,00 динара са затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3903/22 од 12.04.2023. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име стеченог без основа исплати износ од 1.125.337,94 динара са затезном каматом почев од 04.01.2019. године до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 247.550,47 динара са затезном каматом од дана извршности до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 149.722,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије у складу са одредбом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се у складу са цитираном одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, предметни спор сврстава у спорове мале вредности, Врховни суд је применом одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку закључио да ревизија није дозвољена.

Тужени у ревизији није предложио да се о истој одлучује као изузетно дозвољеној у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизијски суд није испитивао испуњеност услова за одлучивање о ревизији из те законске одредбе. Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је првостепена пресуда преиначена одлуком другостепеног суда, имајући у виду да у споровима мале вредности ревизија није дозвољена на основу изричите законске одредбе, а због природе спора, па стога није могуће применити одредбу члана 403. став 2. тачка 2 Закона о парничном поступку на коју одредбу се ревидент позива.

Имајући у виду све напред наведено, Врховни суд је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, донео одлуку као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић